



Gió

Ngược

về

Nhà

CĐB  
Ngữ văn  
Nghệ  
thuật

CĐB Ngữ văn - Nghệ thuật  
Hương Giang - 9A2

Chiếc kim đồng hồ trên tường văn phòng nhích dần sang con số tám. Nam thở hắt ra, nhấn phím Enter cuối cùng để gửi bản báo cáo quyết toán. Tiếng quạt tản nhiệt của máy tính kêu o o trong không gian vắng lặng của tầng mười hai.

Ngoài kia, phố xá Sài Gòn đã bắt đầu thừa thớt. Những hàng đèn lồng đỏ rực treo dọc các nhà vẫn còn sáng. Điện thoại rung lên. Tin nhắn từ tổng đài xe khách:

“Chuyến xe 19 giờ 30 của quý khách đã khởi hành. Chúc quý khách năm mới bình an.”

Nam thần thờ nhìn màn hình. Vậy là xong. Chuyến xe cuối cùng về quê ngày hai mươi chín Tết đã lăn bánh mà không có anh. Cảm giác hụt hẫng như tụt chân xuống một hố đen sâu thẳm. Anh thu dọn đồ đạc, dắt chiếc xe máy cũ ra khỏi hầm. Quãng đường từ đây về nhà dài hơn hai trăm cây số. Gió đông tràn về, len lỏi qua lớp áo khoác mỏng, mang theo cái se lạnh của những ngày cuối năm. Nam tặc lưỡi: Kệ, chạy xe máy vậy, về đến đâu thì đến.

Mười giờ đêm. Quốc lộ vắng tênh, chỉ có ánh đèn vàng vọt soi rọi mặt đường hun hút. Gió rít qua khe mũ bảo hiểm nghe như tiếng hú của đại ngàn. Càng đi, cái lạnh càng thấm sâu vào da thịt, đôi bàn tay Nam tê cứng, cảm giác như không còn cầm lái mà chỉ đang bám vào hai khối đá.

Đúng lúc đó, chiếc xe khựng lại rồi sịt lốp. Thật là đen đủi.

Nam dắt bộ thêm một quãng thì thấy một ánh lửa bập bùng bên vệ đường. Đó là một quán trà đá vỉa hè, nhưng đêm nay trông giống như một trạm dừng chân định mệnh. Giữa sân, một nồi bánh chưng lớn đang sôi sùng sục, khói tỏa nghi ngút mang theo mùi lá dong chín thơm nồng.

- Xe hỏng hả con? Vào đây hâm nóng người tí đã.

Một bà cụ phúc hậu vẫy tay.

Trong quán không chỉ có bà cụ. Bên bếp lửa là một người đàn ông trung niên, da đen sạm, áo khoác dính đầy bụi vôi - chắc là công nhân xây dựng. Cạnh đó là một cô gái trẻ đeo kính cận, ôm khư khư chiếc ba lô trước ngực.

- Ngồi xuống đây cho ấm, cháu ạ!

Người đàn ông dịch sang một bên rồi nói tiếp:

- Chú cũng lỡ xe, đang đợi đưa em họ chạy xe tải qua đón. Còn bé này thì xe hỏng máy, thợ đi nhậu mất rồi, đang chờ bố nó đánh xe từ quê lên rước.

Bà cụ múc cho Nam một bát chè xanh nóng hổi. Khói bốc lên cay xè mắt. Không biết là do hơi nóng hay do bếp lửa làm anh mềm lòng, Nam nhấp một ngụm, cảm giác dòng nước ấm chảy đến đâu thì người giãn ra đến đó.

- Tết nhất mà vất vả quá nhỉ!

Người thợ xây cười, để lộ hàm răng ám khói thuốc:

- Tôi đi làm cả năm, gom góp mãi mới mua được cho thằng cu ở nhà bộ quần áo siêu nhân với bộ sách giáo khoa mới. Muộn tí cũng được, miễn là về tới cửa, thấy chúng nó chạy ra reo "bố về" là hết mệt.

Cô sinh viên nhõng nhẽo tiếp lời:

- Em thì chỉ mong về sớm để phụ mẹ gói giò. Năm nào em cũng là đứa buộc lạt, không có em là mẹ em lại bảo giò không ngon.

Nam nhìn vào bếp lửa. Những thanh củi nổ lách tách, ánh lửa nhảy múa trong mắt mỗi người. Hóa ra, trên hành trình vội vã này, anh không hề cô đơn. Những con người xa lạ, mỗi người một hoàn cảnh, nhưng trái tim họ đều đang hướng về một cái tên duy nhất: Nhà.

- Cửa con xong rồi đấy!

Tiếng chõng bà cụ gọi từ phía sau nhà. Ông đã giúp Nam vá xong chiếc lốp xe.

Nam gửi tiền công nhưng ông lão xua tay:

- Thôi, Tết nhất giúp nhau tí, lấy may. Đi cẩn thận nghe con, nhà đang đợi.

Anh chào mọi người rồi tiếp tục hành trình. Lúc này, cái lạnh dường như không còn đáng sợ nữa. Nam chạy xe giữa đêm thâu, xuyên qua những cánh đồng mù sương, qua những cây cầu vắng lặng. Kim đồng hồ chỉ bốn giờ sáng mừng Một.

Về đến cổng làng, mùi nhang từ các gia đình sớm cúng giao thừa phả vào không gian. Ngôi nhà nhỏ của Nam nằm cuối xóm. Ánh đèn vàng vẫn sáng nơi hiên nhà. Anh thấy bóng bố cúi húi quét sân, mẹ đang bung mâm cơm cúng đặt lên bàn thờ ngoài trời. Nam tắt xe từ xa, dắt bộ vào sân. Tiếng xích xe kêu lạch cạch khiến bố anh ngẩng lên, nheo mắt nhìn qua màn sương.

- Nam hả con?

Mẹ anh từ trong nhà chạy nháo nhác ra, tay vẫn còn dính chút bột bánh:

- Trời đất ơi, sao bảo không về được, làm tôi cứ ra vào không yên.

Cơm canh đun đi đun lại cho nóng mãi!

Nam không nói được gì. Cổ họng nghẹn đắng. Anh ôm lấy bờ vai gầy của mẹ, ngửi thấy mùi khói bếp, mùi dầu mỡ, lòng chua xót dữ dội.

- Con về rồi đây... con xin lỗi vì về muộn.

Bố anh vỗ mạnh vào vai anh - cái vỗ vai của những người đàn ông không giỏi nói lời tình cảm:

- Về là tốt rồi. Rửa mặt mũi đi con, vào thắp nhang cho ông bà rồi cả nhà mình ăn cơm. Vẫn còn kịp giao thừa muộn mà.

Ngoài sân, những nụ mai vàng đầu tiên vừa hé nở trong rặng bình minh ngày đầu năm. Nam nhận ra: dù có muộn đến đâu, dù đường về có gian nan thế nào, chỉ cần đặt chân qua ngưỡng cửa nhà, thì lúc ấy Tết mới thực sự bắt đầu.